

دورنمائی از عالم مسیحیت بر اساس کلامِ مکشوفِ خدا

چگونه نجات می‌یابیم

"نجات از آن خداوند است"

(یونس نبی ۲: ۹)

فهرست مطالب

مقدمه

پیشگفتار

به سوی ملکوت جاودانی خداوند

انتقال از قلمرو تاریکی به قلمرو نور

برگشت از خودخواهی و خودپرستی به خداخواهی و خداپرستی

راه یافتن به خانواده خدا

توجه به فهمیدن و به کار بستن کلام خدا

کوشش در داشتن زندگی مسیحی وار

زمان های آخر

ایمان نجات بخش

نشانه هایی از زندگی در قلمرو نور

تشکر از خداوند

مقدمه

تقدیم به کسانی که در جستجوی چشمه آب حیات می‌باشند.

قرن‌ها است که بشر در جستجوی یافتن چشمه آب حیات است، غافل از اینکه خداوند از رحمت، فیض و محبت بی‌پایانش، هزاران سال پیش به این خواسته دل بشر پاسخ گفته است. خدا را شکر که هنوز هم می‌توان صدای او را توسط کلامش، با "گوش شنوا" شنید.

در عهدعتیق، یعنی همان تورات و صُحُف انبیا و مزامیر، صدای خدا را می‌شنویم که می‌فرماید: "مرا که چشمه آب حیاتم ترک نموده و برای خود حوض‌ها کنده‌اند، یعنی حوض‌های شکسته که آب را نگاه ندارد!" (کتاب ارمیای نبی ۲: ۱۳). در انجیل مقدس نیز صدای عیسی مسیح را می‌شنویم که می‌فرماید: "هر که تشنه باشد نزد من آید و بنوشد." (انجیل یوحنا ۷: ۳۷).

در آخرین صفحه کتاب مقدس، واپسین دعوت الهی را می‌شنویم که می‌فرماید: "هر که تشنه باشد، بیاید و هر که خواهش دارد، از آب حیات بی‌قیمت بگیرد." (کتاب مکاشفه ۲۲: ۱۷).

چگونه می‌توان به این چشمه آب حیات دست یافت؟ راهش این است که با طلب هدایت و یاری از روح خدا، کلام خدا را بخوانیم یا بشنویم، آن را در دل خود نگاه داریم و به عمل درآوریم، تا در دنیای آینده در شهری که رودخانه آب حیات در آن جاری است (کتاب مکاشفه ۲۲: ۱)، تا به ابد با مسیح زندگی کنیم.

پیش از شروع به مطالعه این کتاب، چند دقیقه با روح آرام و آزاد به مسیح گوش دهیم و از او بشنویم که او کیست و چرا به این دنیا آمد. او فرمود: "من آمدم تا ایشان حیات یابند و آن را زیادتیر حاصل کنند. من شبان نیکو هستم. شبان نیکو جان خود را در راه گوسفندان می‌نهد." (انجیل یوحنا ۱۰: ۱۰-۱۱).

^۱ منظور مذاهب دنیوی است که ساخته و پرداخته افکار انسانی هستند (نگاه کنید به مرقس ۷: ۷-۹).

باز فرمود: "من جان خود را می‌نهم تا آن را بازگیرم. کسی آن را از من نمی‌گیرد، بلکه من خود آن را می‌نهم. قدرت دارم که آن را بنهم و قدرت دارم آن را بازگیرم. این حکم را از پدر خود یافتم." (انجیل یوحنا ۱۰: ۱۷ و ۱۸).

همچنین فرمود: "من به آنها حیات جاودانی می‌دهم و تا به ابد هلاک نخواهند شد و هیچکس آنها را از دست من نخواهد گرفت. . . من و پدر یک هستیم."^۲ (یوحنا ۱۰: ۲۸ و ۳۰). در جایی دیگر نیز می‌فرماید: "کسی پسر را نمی‌شناسد به جز پدر و نه پدر را هیچکس می‌شناسد غیر از پسر و کسی که پسر بخواد بدو مکشوف سازد. بیایید نزد من ای تمام زحمتکشان و گرانباران و من شما را آرامی خواهم بخشید." (انجیل متی ۱۱: ۲۷ و ۲۸).

^۲ برای آشکار کردن حقیقت این آیه، باید به کتاب مقدس مراجعه کرد و حقایق زیر را مورد توجه قرار داد: در مورد تثلیث باید گفت که خدای مسیحیان واحد است. اما او دارای سه شخص یا اقنوم است، یعنی "پدر، پسر و روح القدس" که در ذات و جوهر یکسان بوده، هدف و اراده آنان یکی است، ولی در عین حال از یکدیگر متمایز می‌باشند. در مورد پسر خدا نیز باید توجه داشت که خدا روح است، بنابراین اصطلاح پسر خدا دارای مفهوم روحانی است و دلالت بر یگانگی و همذات بودن دارد! در زمینه پیروان مسیح باید دانست که هر که خود را مسیحی می‌خواند مسیحی نیست؛ مسیحی کسی است که طبق تعلیمات کتاب مقدس زندگی کند! در ضمن، کشور مسیحی نیز وجود ندارد. پولس رسول می‌فرماید: "وطن ما در آسمان است که از آنجا نیز نجات‌دهنده، یعنی عیسی مسیح خداوند را انتظار می‌کشیم." (فیلیپیان ۳: ۲۰)

پیشگفتار

در طی زندگی طولانی‌ای که خدا به من عطا فرموده است، به این نتیجه رسیده‌ام که اکثر ما از روی بی‌خبری، تکیه بر خویشتن، و اهمیت ندادن به مطالعه دقیق کلام خدا که تنها غذای روحانی ما است، در روحانیت رشد نمی‌کنیم؛ و این برخلاف امر خدا است که می‌فرماید: "در فیض و معرفت خداوند و نجات‌دهنده ما عیسی مسیح، ترقی کنید." (رساله دوم پطرس ۳: ۱۸). و افزون بر این، از درک عظمت فیض و محبت خدا نسبت به خود نیز غافل مانده‌ایم!

پولس رسول می‌فرماید: "محبت خدا در دل‌های ما به روح القدس که به ما عطا شد، ریخته شده است." (رساله به رومیان ۵: ۵). این حقیقت مرا وادار به نوشتن این کتاب کوچک نمود، به امید اینکه بدین وسیله خدا از فیض و رحمت بی‌کران خود چشمان روحانی دل ما را روشن سازد و به وسیله هدایت روحش ما را مُجاب کند تا بدانیم که گناهکاریم و فقط با ایمان به مسیح نجات می‌یابیم، وگرنه محکوم هستیم! بنابراین، چه نیکو است که با مطالعه یا شنیدن در باره "نقشه نجات خدا" (کتاب مقدس) که مفهوم کلی حقایق آن، به‌طور بسیار مختصر در این کتاب گنجانیده شده، نه تنها "چشمان خود را بر قهرمان و مظهر کامل ایمان، یعنی عیسی بدوزیم" (رساله به عبرانیان ۱۲: ۲، ترجمه هزاره نو)، بلکه از او اطاعت کرده، بطلبیم تا به ما داده شود؛ بجوییم، تا بیابیم؛ و در را بکوبیم تا به رویمان گشوده شود (ر.ک. انجیل متی ۷: ۷).

در این کتاب سعی بر این بوده که از آیات کلام خدا که "روح و حیات" است (انجیل یوحنا ۶: ۶۳)، بیشتر استفاده شود. زیرا دانستن، فهمیدن، به دل گرفتن و اطاعت کردن از مفهوم آیات کتاب مقدس با هدایت روح القدس است که زندگی ما را دگرگون می‌سازد، یعنی ما را تولدی تازه در روح و روان می‌بخشد و موجب رشد روحانی ما می‌گردد!

به سوی ملکوتِ جاودانی خداوند

اگر انجیل را با درخواستِ هدایت از خدا، آهسته و با دقتِ کامل مطالعه کنیم، صدای خداوند را در روح و روان خود خواهیم شنید و این حقیقتِ تابناکِ انجیل بر ما مکشوف خواهد شد که خدا از فیض و رحمتِ بی‌کران خود، چگونگی ورود به ملکوتِ جاودانی‌اش را قبل از بنیاد عالم طرح فرمود تا به وسیلهٔ هدایتِ روحش، ما را روز بروز بیشتر به شباهتِ پسرش در بیاورد و آمادهٔ دیدارِ رویش بنماید.

در کتاب مقدس این طرح چنین مکشوف شده که ما در اثرِ نافرمانیهای خود مرده بودیم و با خدا رابطهٔ روحانی نداشتیم. اما "خدایی که گفت تا نور از ظلمت درخشید، همان است که در دل‌های ما درخشید." (رسالهٔ دوم به قرنتیان ۴: ۶)، همین خدا ما را از موت به حیات منتقل نمود (انجیل یوحنا ۵: ۲۴) تا به یاری و هدایتِ روحش که در ایمانداران به ودیعه می‌گذارد (رساله به افسسیان ۱: ۱۳)، بتوانیم با او به وسیلهٔ ایمان به مسیح، در رابطه باشیم.

طبق این طرح، ما با پشیمانی، از گناه خود بیزار می‌شویم و عنانِ زندگی خود را از دست خود و شیطان در می‌آوریم و با شادمانی، به دست مسیح می‌سپاریم. به عبارتی دیگر، با ایمان به مسیح مصلوب، از مرگ روحانی بیرون می‌آییم و آمادگی خود را برای زندگی مطابق با تعالیم او در کتاب مقدس، اعلام می‌داریم.

به این ترتیب، خدا به ما تولدی تازه می‌بخشد. تولد تازه یعنی پدید آمدن طبیعتی نو در ما به وسیلهٔ روح القدس. این بزرگترین معجزه‌ای است که در ایمانداران به مسیح دیده می‌شود و نشانه‌ای است از اینکه مسیح ما را قبول کرده و به ما زندگی نو بخشیده است! (رسالهٔ دوم به قرنتیان ۵: ۱۷).

ما نیز در پی شناختِ بیشترِ خدا، باید کتاب مقدس را مطالعه کنیم و از خدا تعلیم بگیریم. پولس رسول می‌فرماید: "تمامی کتب از الهام خداست و به جهت تعلیم و تنبیه و اصلاح و تربیت در عدالت مفید است، تا مرد خدا کامل، و به جهت هر عمل نیکو آراسته بشود." (رسالهٔ دوم به تیموتائوس ۳: ۱۶-۱۷).

آنگاه با اطاعتی که در ایمان است، از محبتی که در زندگی زمینی مسیح در انجیل می‌بینیم پیروی می‌کنیم،
و در قدرتِ روح او که پشتیبان و هادیِ زندگی ما است، به‌سوی دروازه‌های آسمان پیش می‌رویم!

انتقال از قلمرو تاریکی به قلمرو نور

کتاب مقدس تنها کتابی است که در آن خدا با الهامِ روحش با ما سخن گفته و می‌گوید. در آن چنین می‌خوانیم که خدا انسان را شبیه خود آفرید (کتاب پیدایش ۱: ۲۷) تا با او در رابطه باشد، و انسان از این رابطه روحانی لذت ببرد. متأسفانه انسان به دام شیطان کشیده شد و از فرمان خدا سر پیچید و به گناه آلوده گشت. خدا نتیجه سرپیچی را مرگ (مرگ جسمانی و مرگ در آخرت) تعیین فرموده بود (کتاب پیدایش ۲: ۱۷). این مرگ تمام نسل بشر را در بر گرفت زیرا "همه گناه کرده‌اند" (رساله به رومیان ۳: ۲۳). ولی خدا از "محبتِ عظیم خود" (افسیان ۲: ۴)، پیش از بنیاد عالم طرحی تدبیر فرمود که در آن عدالت و فیض خود را بر انسان آلوده به گناه مکشوف سازد.

بر طبق این طرح، خدا "پسر" روحانی خود را به شکل نوزادی از رحمِ دختری باکره به دنیا آورد. این نوزاد مقدس آسمانی هم‌ذات با خدا بود و در وجود او الوهیت کامل و انسانیت کامل به‌نحوی در هم آمیخت که ذره‌ای از غبار گناه بر او ننشست. این شخص که خدا/انسان بود، از فیض بی‌کران خود، برای اینکه ما را از مجازات گناه و شرم آن نجات بخشد، تن به صلیب داد. در صلیب او بود که "عدالت و سلامتی یکدیگر را بوسیده‌اند" (مزمور ۸۵: ۱۰). به این ترتیب، راه ورود به ملکوت آسمان به روی بشر گناهکار گشوده شد.

آنانی که امید نجات خود را تنها بر حقیقت تاریخی و خارق‌العاده صلیب مسیح، رستاخیز او، صعود او به آسمان و بازگشت او قرار داده‌اند، به‌وسیله ایمان و اطاعت از مسیح، کلید ملکوت آسمان را از سرور محبوبشان دریافت داشته، هر روز در اجرای فرمانش و انتظار دیدار او، بیدارند (انجیل مرقس ۱۳: ۳۵).

از آنچه خواندیم چنین نتیجه می‌گیریم که منظور از آمدن عیسی مسیح به این دنیا این است که ایمانداران را به شکل خود درآورد تا بتوانند در ملکوت آسمانی او تا ابد با او، در شادی و آرامش کامل زندگی کنند! برای فهم این راز آسمانی، ابتدا باید مفهوم روحانی دو آیه از کتاب مقدس را درک کنیم. اولی می‌فرماید: "خدا محبت است" (رساله اول یوحنا ۴: ۸)، و دومی می‌فرماید که "تنبیه آشکار از محبت پنهان بهتر است." (امثال سلیمان ۲۷: ۵). آنوقت با یاری جستن از روح القدس که مفهوم کلام خدا را بر ما روشن

می‌سازد، پی‌خواهیم برد که خدا انسان را به شباهتِ روحانیِ خود آفرید تا محبتِ خود را که "فوق از معرفت است" (رساله به افسسیان ۳: ۱۹) با فرستادن مسیح به جهان و مرگ او بر صلیب، عملاً به انسان نشان دهد.

برگشت از خودخواهی و خودپرستی به خداخواهی و خداپرستی

توبه اولین قدم به سوی خدا است. هر چند بعد از آفرینش، رابطه انسان با خدا در اثر گناه نافرمانی از او، قطع شد، اما خدا "جهان را اینقدر محبت نمود که پسر یگانه خود را داد تا هر که بر او ایمان آورد هلاک نگردد، بلکه حیات جاودانی یابد" (انجیل یوحنا ۳: ۱۶). بدین سان مشاهده می‌کنیم که خدا از همان ابتدا در فکر نجات انسان از هلاکت^۳ ابدی بود. پیشگویی کوبیدن سر شیطان به وسیله مسیح^۴ (کتاب پیدایش ۳: ۱۵)، و دعوت مکرر انسان به توبه، محبت شگفت‌انگیز خدا نسبت به انسان را ثابت می‌کند. اینک به چند مورد از این دعوت‌ها اشاره می‌کنیم.

صدای خدا را در عهد عتیق می‌شنویم که می‌فرماید: "خویشتن را شسته، طاهر نمایید و بدی اعمال خویش را از نظر من دور کرده، از شرارت دست بردارید. . . اگر گناهان شما مثل ارغوان باشد، مانند برف سفید خواهد شد. . . اگر خواهش داشته، اطاعت نمایید، نیکویی زمین را خواهید خورد." (کتاب اشعیای نبی ۱: ۱۶-۱۹).

صدای مسیح را بارها در انجیل می‌شنویم که فرمود: "توبه کنید و به انجیل (یعنی مژده) ایمان بیاورید." (انجیل مرقس ۱: ۱۵). همچنین فرمود: "توبه کنید زیرا ملکوت آسمان نزدیک است." (انجیل متی ۴: ۱۷). و در جای دیگر فرمود: "اگر توبه نکنید، همگی شما همچنین هلاک خواهید شد." (انجیل لوقا ۱۳: ۳). الهام روح القدس را در انجیل در مورد رهایی از بار سنگین گناه می‌شنویم که می‌فرماید: "پس توبه و بازگشت کنید تا گناهان شما محو گردد." (کتاب اعمال رسولان ۳: ۱۹). الهام روح القدس در مورد توبه از گناه پرستش خویشتن یا هر چیز دیگری غیر از خدا را می‌شنویم که می‌فرماید: "خدا از زمان‌های جهالت چشم پوشیده، الآن تمام خلق را در هر جا حکم می‌فرماید که توبه کنند." (کتاب اعمال رسولان ۱۷: ۳۰).

^۳ مفهوم هلاکت، زیستن در عذاب جاودانی است (مکاشفه ۲۱: ۸).

^۴ در کتاب پیدایش ۳: ۱۵ می‌خوانیم: "خداوند به مار فرمود ... او (نسل زن) سر تو را خواهد کوبید." این آیه یک پیشگویی است از کولسیان ۱: ۱۹-۲۰ که چنین می‌فرماید: "خدا رضا بدین داد که . . . به وساطت او همه چیز را با خود مصالحه دهد، چونکه به خون صلیب وی سلامتی را پدید آورد. بلی، به وسیله او خواه آنچه بر زمین و خواه آنچه در آسمان است."

آیا از اینکه بارها احکام خداوند را شکسته‌ایم، از گناه خود پشیمان شده، توبه کرده، و به‌سوی خدا بازگشته‌ایم؟ موضوع حیاتی بازگشت به‌سوی خدا، از ابتدا تا انتهای کلام خدا بارها به چشم می‌خورد. مسیح در داستان پسر گمشده، پشیمانی از گناه و برگشتن به‌سوی خدا را این چنین به ما نشان می‌دهد: پسر گمشده "آخر به خود آمده، گفت: . . . نزد پدر خود می‌روم و بدو خواهم گفت، ای پدر به آسمان و به حضور تو گناه کرده‌ام. . . در ساعت برخاسته، به‌سوی پدر خود متوجه شد." (انجیل لوقا ۱۵: ۱۷-۲۰).

می‌دانیم که توبه کردن از گناه خود، کاری است بس دشوار و به اصطلاح مشهور "توبه گرگ مرگ است". اما خداوند از محبت و فیض بی‌کران خود، احساس توبه و پشیمانی از ارتکاب آن را در اثر نجوای روح القدس و گاهی حتی با فرستادن غم در زندگی، در ما به‌وجود می‌آورد که منجر به توبه از گناه می‌شود. در کلام خدا در این باره می‌خوانیم: "غمی که برای خداست، منشأ توبه می‌باشد به‌جهت نجات که از آن پشیمانی نیست، اما غم دنیوی منشأ موت است." (رساله دوم به قرنثیان ۷: ۱۰).

متأسفانه انسان همیشه خواسته و می‌خواهد راههایی را که منشأ آنها غم دنیوی است برای توبه از گناه به‌کار گیرد، اما چنانکه دیده می‌شود، نتیجه چنین توبه‌ای همان "توبه گرگ" است و بس! در کتاب مقدس می‌بینیم که پولس رسول، پطرس رسول، و سایر رسولان معترف‌اند که توبه عطای خداوند است. برای نمونه به این دو آیه توجه کنید: "(باید) با حلم مخالفین را تأدیب نماید که شاید خدا ایشان را توبه بخشد تا راستی را بشناسند." (رساله دوم به تیموتائوس ۲: ۲۵)؛ "پطرس و رسولان در جواب گفتند: او را (یعنی مسیح را) خدا بر دست راست خود بالا برده، سرور و نجات‌دهنده ساخت تا اسرائیل را توبه و آمرزش گناهان بدهد." (کتاب اعمال رسولان ۵: ۲۹-۳۱).

چنانکه قبلاً نیز گفتیم، قدم اول در برقراری رابطه با خدا، توبه از گناهانمان می‌باشد. بنابراین اکنون که پی‌بردیم توبه عطای خداوند است، چه بهتر که با فروتنی تمام در قلب خود، از خدا بخواهیم تا پشیمانی از ارتکاب گناه و توبه از آن را شامل حال ما نیز بگرداند.

برای موفقیت در این امر، مناسب است که به کتاب مقدس مراجعه کنیم و در آن، راه این موفقیت را از زبان خود مسیح بشنویم: مسیح در مثلی ساده، طرز عبادت دو نفر را بیان فرمود که یکی فریسی و دیگری خراجگیر بود، که خلاصه آن از این قرار است: فریسی که بر خود و فعالیت‌های مذهبی خود متکی بود،

خدا را برای آنچه که انجام می‌داد شکر می‌کرد. باجگیر که تنها بر خدا توکل داشت، در فروتنی تمام بر سینه خود می‌زد و می‌گفت: "خدایا، بر من گناهکار ترحم فرما." مسیح در پایان حکایت فرمود: "به شما می‌گویم که این شخص (یعنی خراجگیر) عادل کرده شده، به خانه خود رفت، به‌خلاف آن دیگر." (انجیل لوقا ۱۸: ۹-۱۴).

ما نیز چه بسا در وعظها، گفتگوها و حتی دعاهایمان، بارها عبارت "شکر خدا" را تکرار می‌کنیم، اما عبارت "خدایا، بر من گناهکار ترحم فرما" را کمتر بر زبان می‌آوریم! کاش با خواندن این ماجرا در انجیل، روح‌القدس چشمان دل ما را بگشاید تا به گناهکار بودن خود در حضور خدا اعتراف نماییم و او را نه تنها برای عطای توبه و آمرزش گناه خود شکر گوئیم، بلکه برای رحم، فیض، محبت، فداکاری، بخشایش و سایر صفات خداوندی‌اش، با قدردانی و فروتنی هر چه تمام‌تر، حمد و ثنا بخوانیم و دیگران را در شادی و آرامش خود سهیم بگردانیم!

راه یافتن به خانواده خدا

عیسی مسیح که از فیض ابدی خود، به شکل انسان درآمد تا مشارکت و رابطه انسان را با خدا بار دیگر برقرار سازد، می‌فرماید: "آمین، آمین، به تو می‌گویم، اگر کسی از سر نو مولود نشود، ملکوت خدا را نمی‌تواند دید. . . اگر کسی از آب و روح مولود نگردد، ممکن نیست که داخل ملکوت خدا شود." (انجیل یوحنا ۳: ۳ و ۵). در کتاب مقدس، آب اغلب در معنی کلام خدا به‌کار رفته است. در اینجا نیز منظور مسیح همان است. زیرا در نتیجه شنیدن کلام خدا، به مسیح ایمان می‌آوریم (رساله به رومیان ۱۰: ۱۷). آنگاه خدا روح القدس را در دل‌های ما ساکن می‌گرداند تا ما را تولدی تازه عطا فرماید. در نتیجه، تشنه شناخت بیشتر خدا می‌شویم. در این مرحله است که با مطالعه عمیق و دقیق کلام خدا، و راز و نیاز روزانه با او، زندگی ما به تدریج دگرگون می‌شود و این حقیقت تابناک انجیل در ما تحقق می‌یابد که می‌فرماید: "اگر کسی در مسیح باشد، خلقت تازه‌ای است؛ چیزهای کهنه درگذشت، اینک همه چیز تازه شده است." (رساله دوم به قرنتیان ۵: ۱۷).

این دگرگون شدن طبیعت ایمانداران واقعی، در حقیقت همان تولد روحانی است که بر اساس انجیل یوحنا ۱: ۱۲ و ۱۳ خدا به هر یک از ایمانداران به مسیح می‌بخشد. یعنی اینکه کسانی که از کلام خدا در باره "هدیه توصیف‌ناپذیر خدا" (مفهوم رساله دوم به قرنتیان ۹: ۱۵) یعنی مسیح، می‌شنوند و این کلام را به‌عنوان حقیقت می‌پذیرند، خدا طبیعتی تازه در درونشان می‌آفریند و به ایشان حق فرزندخواندگی را عطا می‌کند تا با اطاعت از او، و با قدرت و هدایت روحش، از جلال به جلالی فزونتر دگرگون شوند و میوه روحانی بسیار برای جلال خدا بیاورند! اما برای آنان که مسیح را رد کنند: "(خدا) روزی را مقرر فرمود که در آن رُبع مسکون را (یعنی تمام جهان را) به انصاف داوری خواهد نمود به آن مردی که معین فرمود و همه را دلیل داد به اینکه او را از مردگان برخیزانید." (کتاب اعمال رسولان ۱۷: ۳۱). در جایی دیگر می‌خوانیم: "غضب خدا از آسمان مکشوف می‌شود بر هر بی‌دینی و ناراستی مردمانی که راستی را در ناراستی باز می‌دارند." (رساله به رومیان ۱: ۱۸). حتماً از این هشدار خدا در کلامش نیز آگاه هستیم که می‌فرماید: "افتادن به دست‌های خدای زنده چیزی هولناک است." (رساله به عبرانیان ۱۰: ۳۱).

آیا ما که خود را مسیحی می‌دانیم، تولد تازه داریم؟ یا تصور می‌کنیم که با رعایت شریعت، به‌جا آوردن آیینهای مذهبی و انجام کار نیک وارث حیات جاویدان خواهیم شد؟ جوان ثروتمندی که نزد مسیح آمد، تمام احکام شریعت را به‌جا آورده بود، اما هنوز مطمئن نبود که حیات جاویدان دارد. چرا؟ زیرا یک چیز در او وجود داشت: "طمع ریشه همه بدیها است." (رساله اول به تیموتائوس ۶: ۱۰). این طمع یا عشق به مال و منال مانع می‌شد که او "به آن آزادی که مسیح ما را به آن آزاد کرد" دست یابد (رساله به غلاطیان ۵: ۱). می‌دانیم که ده فرمان خلاصه شریعت است و مقدس می‌باشد. آن گناهان ما را به ما نشان می‌دهد و ما را برای رهایی از آنها و پاکی، نزد مسیح هدایت می‌کند، زیرا طبق کلام خدا "به اعمال شریعت هیچ بشری در حضور او عادل شمرده نخواهد شد." (رساله به رومیان ۳: ۲۰)، بلکه سپردن زندگی خود (یعنی افکار، احساسات و اراده‌مان) به دستهای پر قدرت مسیح که به‌خاطر بخشایش گناهان ما بر صلیب می‌خکوب شد، موجب می‌شود که خدا گناهان ما را ببخشد، از هر ناراستی پاکمان سازد، روحاً از نو بیافریند و زندگی جاویدان عطا فرماید! آیا هر آنچه را که داریم و به دست می‌آوریم هدیه‌ای از جانب خدا می‌دانیم؟ آیا تمام امید ما بر خدایی است که "قادر است که هر نعمتی را برای شما بیفزاید؟" یا بر خود، ثروت خود، کارهای نیک و قابلیت‌های خود متکی هستیم؟

کاش با خواندن حکایت جوان ثروتمند در انجیل (متی ۱۹: ۱۶-۲۲)، صدای مسیح را با ایمان در روح و روانمان بشنویم و زندگی خود را با اطاعت از او در اختیارش قرار دهیم و همواره حضور او را به‌وسیله روحش در خود احساس کنیم. به یاد آوریم که او قول داده که: "من هر روزه تا انقضای عالم همراه شما می‌باشم." (انجیل متی ۲۸: ۲۰). آیا زندگی او سرمشق زندگی روزانه ما می‌باشد؟ فقط این امر نشان می‌دهد که خدا به ما زندگی تازه عطا کرده است! کلام خدا به ما نشان می‌دهد که اگر راههای دیگری برای دستیابی به حیات جاویدان در پیش بگیریم، این راهها یا از "سیرت باطلی که از پدران خود یافته‌اید" سرچشمه می‌گیرند (رساله اول پطرس ۱: ۱۸)، یا اینکه طبق فرمایش مسیح در فصل دهم انجیل یوحنا، از مکاتب نادرست به وجود آمده یا می‌آیند!

توجه به فهمیدن و به‌کار بستن کلام خدا

وقتی روح‌القدس در اثر هدایت دائمی خود، طبیعت کهنه ایماندار را تغییر می‌دهد، او مانند کودکی که از شیر گرفته شده، در پی یافتن غذای روحانی، شروع به تحقیق و درک مفهوم حقایق کلام خدا می‌کند. در این حالت، روح‌القدس به یاری او می‌شتابد و ثمره خود را پدید می‌آورد. این ثمره عبارت است از محبت، شادی، آرامش، بردباری، مهربانی، نیکویی، وفاداری، فروتنی و خوشتنداری (ر.ک. رساله به غلاطیان ۲۲:۵). این ثمره همان صفات عیسی مسیح است و هدف از آفرینش را در زندگی ما نمایان می‌سازد، این هدف را که شبیه مسیح شویم. وقتی این ثمره به‌تدریج در زندگی ما فزونی یافت، این الهام کلام خدا در ما تحقق می‌یابد که می‌فرماید: "همه ما چون با چهره بی‌نقاب، جلال خداوند را در آینه می‌نگریم، از جلال تا جلال به همان صورت متبدل می‌شویم." (رساله دوم به قرنتیان ۳: ۱۸)°.

این دگرگونی، در اثر رابطه با مسیح و اطاعت از او امکان‌پذیر است. هرچند اطاعت از احکام خدا مشکل به نظر می‌رسد، ولی با تکیه بر قدرت کلام خدا و هدایت روح او، در می‌یابیم که این احکام "از طلا مرغوب‌تر (است) و از زر خالص بسیار. از شهد شیرین‌تر و از قطرات شانه عسل. . . در حفظ آنها ثواب عظیمی است." (مزمور ۱۹: ۱۰ و ۱۱). در جایی دیگر می‌خوانیم: "همین است محبت خدا که احکام او را نگاه داریم و احکام او گران (یعنی سنگین) نیست. زیرا آنچه از خدا مولود شده است، بر دنیا غلبه می‌یابد، و غلبه‌ای که دنیا را مغلوب ساخته است، ایمان ماست. کیست آنکه بر دنیا غلبه یابد؟ جز آن که ایمان دارد که عیسی پسر خداست؟" (رساله اول یوحنا ۵: ۳-۵).

اطاعت از احکام حیاتی خدا با برخورداری از ایمان به اینکه "عیسی پسر خدا است"، و محبت به او که از خدا سرچشمه می‌گیرد، نه تنها قابل اجرا است، بلکه موجب می‌شود دیگران نیز به خدا ایمان آورند: "همچنین بگذارید نور شما بر مردم بتابد تا اعمال نیکوی شما را دیده، پدر شما را که در آسمان است تمجید نمایند." (انجیل متی ۵: ۱۶). همچنین: "محبت مسیح ما را فرو گرفته است، چونکه این را دریافتیم که یک نفر برای همه مرد، پس همه مردند. و برای همه مرد تا آنانی که زنده‌اند، از این به بعد برای

° در این آیه، منظور از "آینه"، کلام خدا است که وقتی در آن با هدایت روح‌القدس می‌نگریم (آن را مطالعه می‌کنیم) جلال مسیح خداوند را می‌بینیم، و روز بروز بیشتر به شباهت او در می‌آییم. این دگرگونی به‌وسیله روح‌القدس انجام می‌گیرد. در جایی دیگر در آیه‌ای مشابه، مسیح در باره کار روح‌القدس می‌فرماید: "او مرا جلال خواهد داد." (انجیل یوحنا ۱۶: ۱۴).

خویشتن زیست نکنند، بلکه برای او که برای ایشان مرد و برخاست." (رسالهٔ دوم به قرننثیان ۵: ۱۴ و ۱۵).

کوشش در داشتن زندگی مسیحی وار

پطرس رسول می‌فرماید: "به سعی تمام بکوشید تا به واسطه ایمان خود نیکویی بار آورید و به واسطه نیکویی، شناخت، و به واسطه شناخت، خویشتنداری، و به واسطه خویشتنداری، پایداری، و به واسطه پایداری، دینداری، و به واسطه دینداری، مهر برادرانه و به واسطه مهر برادرانه، محبت. زیرا چون اینها در شما باشد و فزونی یابد، نخواهد گذاشت در شناخت خداوند ما عیسی مسیح بی‌فایده و بی‌ثمر باشید. اما آن که عاری از اینهاست، کور است و کوتهبین، و از یاد برده که از گناهان گذشته خویش پاک شده است. پس ای برادران، هرچه بیشتر بکوشید تا فراخواندگی و برگزیدگی خویش را تحکیم بخشید، چرا که اگر چنین کنید، هرگز سقوط نخواهید کرد. زیرا این چنین، دخول به پادشاهی جاودان خداوند و نجات‌دهنده ما عیسی مسیح به فراوانی به شما عطا خواهد شد." (رساله دوم پطرس ۱: ۵-۱۱، ترجمه هزاره نو). بله، ما باید با زندگی خود نشان دهیم که به راستی نجات یافته‌ایم، نجاتی که فقط از راه ایمان است.

می‌دانیم که این همه، از فیض و رحمت خداوندی است که خود را در عهدعتیق چنین مکشوف ساخته است: "من اول هستم و من آخر هستم و غیر از من خدایی نیست." (کتاب اشعیا ۴۴: ۶). مسیح نیز فرمود: "من الف و یا و ابتدا و انتها هستم." (کتاب مکاشفه ۲۱: ۶). بنابراین: "همه چیز از اوست و ما از او هستیم." (رساله اول به قرننتیان ۸: ۶) تا "جلال او ستوده شود" (افسیان ۱: ۱۴). خوشا به حال کسی که در اثر مطالعه این کتاب، عیسی مسیح چنین ایمانی را در قلب او ایجاد کند و آن را کامل سازد (ر.ک. رساله به عبرانیان ۱۲: ۲). بر طبق حقایق کلام خدا: "زندگی شما با مسیح در خدا مخفی است. چون مسیح که زندگی ما است ظاهر شود، آنگاه شما هم با وی در جلال ظاهر خواهید شد." (رساله به کولسیان ۳: ۳ و ۴).

زمانهای آخر

عیسی مسیح در شبِ آخرِ زندگیِ زمینی‌اش به شاگردان خود فرمود: "دل شما مضطرب نشود! به خدا ایمان آورید؛ به من نیز ایمان آورید. در خانه پدر من منزل بسیار است، و الا به شما می‌گفتم. می‌روم تا برای شما مکانی حاضر کنم، و اگر بروم و از برای شما مکانی حاضر کنم، باز می‌آیم و شما را برداشته، با خود خواهم برد تا جایی که من می‌باشم، شما نیز باشید." (انجیل یوحنا ۱۴: ۱-۳).

در جایی دیگر در باره بازگشت مسیح می‌خوانیم: "ای برادران، نمی‌خواهیم شما از حالت خوابیدگان بی‌خبر باشید که مبادا مثل دیگران که امید ندارند، محزون شوید. زیرا اگر باور می‌کنیم که عیسی مرد و برخاست، به همین‌طور نیز خدا آنانی را که در عیسی خوابیده‌اند، با وی خواهد آورد. زیرا این را به شما از کلام خدا می‌گوییم که ما که زنده و تا آمدن خداوند (یعنی مسیح) باقی باشیم، بر خوابیدگان سبقت نخواهیم جست. زیرا خود خداوند با صدا و با آواز رئیس فرشتگان و با صور خدا از آسمان نازل خواهد شد و مردگان در مسیح اول خواهند برخاست. آنگاه ما که زنده و باقی باشیم، با ایشان در ابرها ربوده خواهیم شد تا خداوند را در هوا استقبال کنیم و همچنین همیشه با خداوند خواهیم بود." (رساله اول به تسالونیکیان ۴: ۱۳-۱۷).

اینک به بعضی از وقایعی اشاره می‌کنیم که در باره "همیشه با خداوند بودن" پیشگویی شده و خلاصه‌ای بسیار کوتاه از چهار فصل آخر کتاب مقدس را ارائه می‌دهند:

در مکاشفه ۱۹: پیش مسند دآوری مسیح (دوم قرن‌تیان ۵: ۱۰) - شرکت در جشن عروسی بره - در رکاب شاه شاهان همراه لشکریان آسمان سوار بر اسبهای سفید برای جنگ با وحش و نبی دروغین.

در مکاشفه ۲۰: حکمرانی با مسیح در سلطنت هزار ساله او بر روی زمین.

در مکاشفه ۲۱: زیستن در آسمان و زمین تازه در شهر اورشلیم جدید که از نزد خدا پایین می‌آید، و از تخت خدا این صدا شنیده می‌شود: "اینک خیمه خدا با آدمیان است و با ایشان ساکن خواهد بود و ایشان قوم‌های او خواهند بود و خود خدا با ایشان خدای ایشان خواهد بود. و خدا هر اشکی را از چشمان ایشان پاک خواهد کرد. و بعد از آن موت نخواهد بود و ماتم و ناله و درد دیگر رو نخواهد نمود، زیرا که چیزهای اول درگذشت." (کتاب مکاشفه ۲۱: ۳ و ۴).

در مکاشفه ۲۲: در این شهر نهر آب حیات که از تخت خدا و بره جاری می‌شود، از وسط میدان شهر می‌گذرد. "بر هر دو کناره نهر، درخت حیات را (نشان داد). . . و تخت خدا و بره در آن خواهد بود و بندگانش او را عبادت خواهند نمود، و چهره او را خواهند دید. . . دیگر شب نخواهد بود و احتیاج به چراغ و نور آفتاب ندارند، زیرا خداوند خدا بر ایشان روشنایی می‌بخشد و تا ابدالآباد سلطنت خواهند کرد." (کتاب مکاشفه ۲۲: ۲-۵).

در حاشیه

بعد از مطالعه دقیق این کتاب، اگر کسانی باشند که به هر علتی ایمان نیاورده‌اند، به ایشان توصیه می‌کنیم مقاله "ایمان نجات‌بخش" را در صفحه بعدی بخوانند تا پی‌ببرند که خدا هنوز آنان را دوست دارد و اینکه راه نجات به روی ایشان باز است! در انجیل می‌خوانیم: "خدا از زبان ما شما را به آشتی می‌خواند. ما از جانب مسیح از شما استدعا می‌کنیم که با خدا آشتی کنید." (رساله دوم به قرنتیان ۵: ۲۰، ترجمه هزاره نو).

کسانی که خود را مسیحی واقعی می‌دانند، بهتر است برای رشد روحانی خود، مقاله "نشانه‌هایی از زندگی در قلمرو نور" را در صفحات بعدی بخوانند تا در اثر فیض خدا، روز بروز بیشتر به شباهت مسیح در آیند!

ایمانِ نجات‌بخش

بعضی برای آنکه زندگی خود را دیرتر به مسیح تسلیم کنند، به آن مجرمی اشاره می‌کنند که همراه مسیح مصلوب شده بود و پیش از مرگ به او ایمان آورد. ایشان ایمان قبل از مرگ این مجرم را بهانه می‌آورند و می‌گویند، ما هم در آخرین ساعات زندگی خود، به مسیح پناه می‌بریم و راهی بهشت می‌شویم. غافل از اینکه انجیل برخلاف این فکر هشدار می‌دهد که "نمی‌دانید که فردا چه می‌شود." (رساله یعقوب ۴: ۱۴)، و همچنین ایمان نجات‌بخش را در آخرین ساعات زندگی زمینی مسیح که مجرمی را از مرگ ابدی می‌رهاند، فاش می‌سازد! در این باره در انجیل می‌خوانیم: "دو نفر دیگر را که خطاکار بودند نیز آوردند تا ایشان را با او بکشند. و چون به موضعی که آن را کاسه سر می‌گویند رسیدند، او را در آنجا با آن دو خطاکار، یکی بر طرف راست و دیگری بر چپ او مصلوب کردند. . . و یکی از آن دو خطاکار مصلوب بر وی کفر گفت که "اگر تو مسیح هستی، خود را و ما را برهان." اما آن دیگری جواب داده، او را نهیب کرد و گفت: "مگر تو از خدا نمی‌ترسی؟ چونکه تو نیز زیر همین حکمی. و اما ما به انصاف، چونکه جزای اعمال خود را یافته‌ایم، لیکن این شخص هیچ کار بی‌جا نکرده است." پس به عیسی گفت: "ای خداوند، مرا به یاد آور هنگامی که به ملکوت خود آیی." عیسی به وی گفت: "هر آینه به تو می‌گویم، امروز با من در فردوس خواهی بود." (انجیل لوقا ۲۳: ۳۲-۴۳).

معلوم است که این خطاکار با شنیدن سخنان مسیح بر بالای صلیب و به دل گرفتن آنها، به‌سوی او کشیده شد و خدا در او باوری بُنیادین (باور به بی‌گناهی مسیح)، توبه راستین (گناهکاری خویش) و ایمانی آسمانی (ایمان به ملکوت مسیح) به‌وجود آورد و او با اعتراف به آنچه در دل داشت، هدیه نجات را از خدا دریافت کرد. پولس رسول می‌فرماید: "زیرا اگر به زبان خود عیسی خداوند را اعتراف کنی و در دل خود ایمان آوری که خدا او را از مردگان برخیزانید، نجات خواهی یافت" (رساله به رومیان ۱۰: ۹). بنابراین، بدون اقرار به گناهکار بودن خویش و پشیمانی از آن و درخواست آمرزش از عیسی مسیح، هیچ کس به بهشت راه نخواهد یافت! آیا بهتر نیست که همین الآن به نجوای روح القدس در وجدان خود گوش کنیم و به زانو در آییم، و با اقرار به گناهان خود و پشیمانی از ارتکاب آنها، با تمام وجودمان از مسیح زنده بخواییم تا ما را بیامرزد و مقبول درگاهش فرماید؟ پولس رسول در این باره چنین می‌فرماید: "اینک الحال زمان مقبول است؛ اینک الآن روز نجات است" (رساله دوم به قرنتیان ۶: ۲). همچنین اکنون که صدای خداوند

را شنیده‌ایم، به این هشدارِ دیگر نیز گوش فرا دهیم: "امروز اگر آواز او را بشنوید، دلِ خود را سخت مسازید" (رساله به عبرانیان ۳: ۱۵).

نشانه‌های از زندگی در قلمرو نور

آیا تردید دارید که در قلمرو نور زندگی می‌کنید؟ اکثر ما این تردید را داریم. بررسی دقیق آیات زیر، همراه با تفتیش قلب و طرز زندگی تازه‌ای که در آن بهسر می‌بریم، ما را در این باره مطمئن خواهد ساخت:

۱ - "پس اگر کسی در مسیح باشد، خلقت تازه‌ای است. چیزهای کهنه درگذشت؛ اینک همه چیز تازه شده است" (رساله دوم به قرنتیان ۵: ۱۷). آیا در نتیجه این خلقت تازه که بهوسیله روح القدس در ما انجام می‌گیرد، زندگی ما بهطور کلی دگرگون شده است؟ آیا با مطالعه مرتب کلام خدا که همچون آینه‌ای است که مسیح را در آن می‌بینیم، روز به روز بیشتر به شباهت او در می‌آییم؟ و آیا دیگران این شباهت را در رفتار و گفتار ما مشاهده کرده‌اند؟

۲ - "همان روح (یعنی روح القدس) بر روح‌های ما شهادت می‌دهد که فرزندان خدا هستیم." (رساله به رومیان ۸: ۱۶). کلام خدا ما را مطمئن می‌سازد که روح القدس را خدا به ما عطا می‌فرماید: "از این می‌دانیم که در وی ساکنیم و او در ما، زیرا که از روح خود به ما داده است." (رساله اول یوحنا ۴: ۱۳). آیا این شهادت را در خود داریم؟

۳ - "ای حبیبان، یکدیگر را محبت بنماییم، زیرا که محبت از خداست و هر که محبت می‌نماید، از خدا مولود شده است و خدا را می‌شناسد. و کسی که محبت نمی‌نماید، خدا را نمی‌شناسد، زیرا خدا محبت است." (رساله اول یوحنا ۴: ۷ و ۸). آیا با محبت مسیح یکدیگر را محبت می‌کنیم؟

۴ - "کسی که گوید او را می‌شناسم و احکام او را نگاه ندارد، دروغ‌گوست و در وی راستی نیست." (رساله اول یوحنا ۲: ۴). آیا زندگی خود را با اطاعت از احکام او سپری می‌کنیم؟

۵ - "اما به همه کسانی که او را پذیرفتند، این حق را داد که فرزندان خدا شوند، یعنی به هر کس که به نام او ایمان آورد." (انجیل یوحنا ۱: ۱۲، ترجمه هزاره نو). آیا با شکرگزاری و در فروتنی تمام، از این حق در خود آگاه می‌باشیم؟

۶ - آیا می‌توانیم با سرایندهٔ مزمور بگوییم: "چشمان من دائماً به‌سوی خداوند است"؟ (مزمور ۲۵: ۱۵).
منظور تفکر دربارهٔ خدا است.

۷ - آیا مقدس هستیم؟ هشدار خداوند در این مورد در رساله به عبرانیان ۱۲: ۱۴ این است: "سخت بکوشید که با همهٔ مردم در صلح و صفا به‌سر برید و مقدس باشید، زیرا بدون قدوسیت، هیچ‌کس خداوند را نخواهد دید." (ترجمهٔ هزارهٔ نو).

تشکر از خداوند

خدای پدر، تو را به نام خداوندگار ما عیسی مسیح شکر می‌کنیم. تو را شکر می‌کنیم، زیرا که "کشف کلام تو نور می‌بخشد" (مزمور ۱۱۹: ۱۳۰) و چشمان روحانی ما را منور می‌گرداند تا پی‌ببریم که تو انسان را به شباهت روحانی خود آفریدی تا با او مشارکت روحانی دائم برقرار سازی. اما انسان به گناه آلوده شد و مرگ روحانی و ابدی را برای خود خرید و در نتیجه، تمام انسان‌ها، نسل بعد از نسل با طبیعت گناه‌آلود چشم به دنیا می‌گشایند.

اما تو ای خدا، از راه رحمت، محبت و فیض عظیمی که نسبت به انسان داری، عیسی مسیح را که "در او حیات بود و حیات نور انسان بود" (انجیل یوحنا ۱: ۴) به زمین فرستادی تا انسان را که از بدو تولد گناهکار (ر.ک. مزمور ۵۱: ۵) و محکوم به مرگ ابدی است (ر.ک. رساله به افسسیان ۲: ۱)، حیات بخشد و نور خود را بر او بتابد، و به وسیله روحش او را ملزم سازد که تنها با ایمان به او است که می‌تواند با تو در رابطه روحانی قرار بگیرد و الا داوری در انتظار او خواهد بود (ر.ک. انجیل یوحنا ۱۶: ۸). خدایا، تو را شکر می‌کنیم که این رابطه همان بهشت در قلب انسان می‌باشد!

خداوند، تو را شکر می‌کنیم که تو این یگانه راه برای رسیدن به خودت را پیش از پیدایش عالم مهیا فرمودی و در این ایام آخر به وسیله الهام روح القدس در کلامت، بر ما مکشوف گردانیدی! از تو درخواست می‌کنیم ما را کمک نمایی و فیض و فروتنی عطا فرمایی تا در این راه به همراه تو که نبی، کاهن و شاه ما هستی گام برداریم. ما را حکمت ده، ای خداوند، تا در مناسبات خود با دیگران رفتاری عاقلانه داشته باشیم و در همه حال، نام تو را که شایسته همه گونه حمد و ستایش است برافرازیم. این همه را در نام شیرین و پرشکوه خداوندگاری می‌طلبیم که به "شباهت انسان" بر زمین آمد و جان خود را در راه زدودن گناه انسان، بر صلیب فدا نمود، تا هر کس که از گناه خود پشیمان شود و برای طلب آمرزش با ایمان به او، به سوی او آید، ببخشد و روحاً به شباهت خود در آورد (ر.ک. رساله به رومیان ۸: ۲۹) و در عالم آینده در کنار خود بر تخت خود بنشاند (ر.ک. کتاب مکاشفه ۳: ۲۱). ای خداوندگار، عطا فرما تا فیض، محبت و شراکت خدای واحد ازل و ابدی، همان خدایی که "هست و بود و می‌آید" همواره با ما باشد و بماند. آمین.